

Nr. 5

75 øre

LUFTENS HELTER

Kurt W. Streit

Lydmurens FORBANNELSE

Dette er historien om prøveflyveren Jacky Cloudy's lek med døden i 2000 kilometers fart.

LUFTENS HELTER

«LUFTENS HELTER» er et nytt blad for flyinteressert ungdom i alle aldre.

«LUFTENS HELTER» bringer spennende fly-historier bygget på opplevelser fra virkeligheten.

«LUFTENS HELTER» presenterer menn og kvinner som har gjort seg fortjent til titelen Luftens Helter, fra pionerene som banet vei for vingene til dagens menn som bygger fremtidens fly.

INNHOOLD:

Lydmurens forbannelse
Luftpost

De spør — vi svarer
Prototypen og Serieproduksjonen
Av norsk flyvnings saga
Månedens fly 2

NR. 5 — SEPTEMBER 1955 — 1. ÅRG.

Utgitt av BLADKOMPANIET A/S

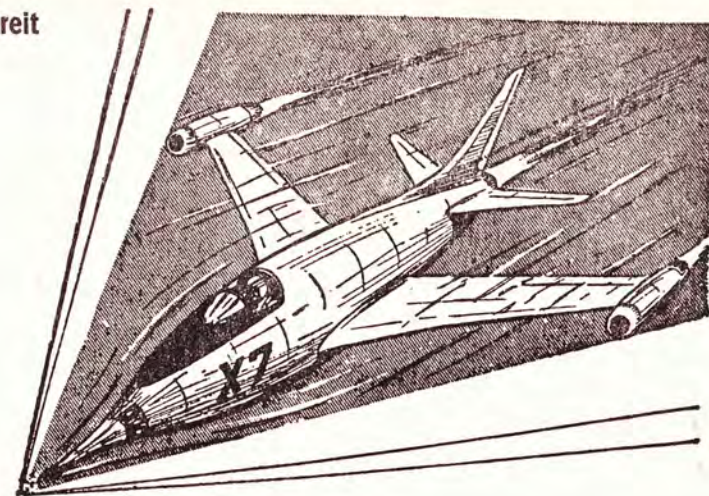
Redaktør: C. Huitfeldt

Redaksjon og ekspedisjon: Storgt. 31, Oslo. Tlf. 41 09 87

Abonnementspris (innenlands):

Kr. 9,00 pr. år og kr. 4,50 pr. halvår

Knut W. Streit

Lydmurens FORBANNELSE

I.

Majoren som var glad i penger.

De kom sammen til Edwards Field, tre prøveflyvere som alle var berømte for sin dristighet og sin dyktighet. Ingen av dem hadde fylt trettifem år ennå, men de var alle blitt merket av mange års slit i luften. Helt siden de var fylt atten hadde de fløyet med nær sagt alle mulige flytyper, og nå ble de regnet for å være toppflyvere. De kunne jobben sin, og jobben var livet deres.

Kjærligheten til fly og flyvning var det som bandt dem sammen, ellers var de tre vidt forskjellige typer.

Dean Douglas, eller Deanny som han

het blant venner, var den mest temperamentsfulle av dem. Han gestikulerte, pratet og optrådte som om han skulle ha en rakettmotor i seg istedenfor blodomløp.

Ved siden av ham virket Walter Byrd nesten utrolig rolig og besindig, selv om det kunne tenne for ham av og til også, når det virkelig gjaldt noe. Det syntes bare ikke på ham. Han var av den typen som mener at man bør tenke seg godt om før man gjør noe.

Jacky Cloudy var trioens kunstnernatur. Han var interessert i alt mellom himmel og jord. Han malte, spilte piano, skrev vers og syslet litt med arki-

tektur. Utenom dette hadde han tid til å beskjeftige seg med metafysiske spørsmål, astrologi og drømmeforskning, politikk og flyteknikk — alt i en stor suppe som det krevdes en klar hjerne for å holde orden på. Men denne allsidige karen som vennene regnet for noe bortimot et geni var likevel først og fremst flyver.

Ved Edwards Field var det også fra før av to prøveflyvere. Det var sjefspiloten, major Ben Eager, og George McCarry. Det var allerede mange år siden de hadde besluttet seg å vie sitt liv til supersonisk flyvning. De anså seg selv som pionerer på området, og hadde bokstavelig talt gått gjennom ild og vann for å oppnå sin nåværende posisjon.

Ben Eager innehadde den uoffisielle verdensrekorden i høydeflyvning, og like uoffisielt fløy George McCarry hurtigere enn noe annet menneske.

De tre nykomlingene ble snart gode venner med disse to karene, og sammen utgjorde de en perfekt flyvergjeng. Hver av dem var garantert en årlig inntekt på minst hundre tusen dollars!

Nettopp dette med pengene var det viktigste, i alle fall for major Eager, som aldri la skjul på at det var den gode betalingen som hadde fått ham til å velge prøveflyverens farlige yrke. Riktignok var han en helt førsteklasses flyver, men han elsket ikke flyvningen slik som de andre. Han understreket ofte at han bare betraktet flyvningen som et middel til å skaffe seg store penger på kort tid. Og store penger hadde vært målet han strevet etter helt siden han som ung løytnant kom på ideen om å bli prøveflyver. Dette holdt han fast ved.

— Fem år på Edwards Field, pleide han å si. — I fem år skal jeg jobbe

her, så er det slutt. Da trekker jeg meg tilbake med en god slump penger i banken, og lever herrrens glade dager resten av livet. Kanskje spekulerer jeg litt på børsen, men ikke mer flyvning på meg!

George McCarry, som hørte på ham, lo og sa ironisk: — Jo, du har diae egne idéer, Ben. Rik skal du bli, og en stor mann også, Jo, jo! Men om du går vest da? Hva hjelper alle pengene dine deg da? Nei, du skulle nyte livet og pengene mens du har dem...

— Slikt sier du bare fordi du er ansvarsløs, innvendte Eager.

McCarry nikket og tente pipen.

— Det har du rett i! Visst pokker er jeg ansvarsløs, ellers ville jeg vel vært en dårlig prøveflyver. Misforstå ikke nå, jeg mener ikke at jobben vår er ansvarsløs, men vi som holder på med den må være av en spesiell type mennesker. Vi kan ikke resonnerer som folk flest. Det vet du forresten selv også.

Ben Eager så på vennen med et surt smil. — George, hvorfor ble du egentlig test pilot? Det har du aldri fortalt meg.

McCarry svarte ikke på en stund, men så rettet han seg opp og det kom et lyst skjær over ansiktet hans. — Jo, sa han, — det er fordi jeg liker dette arbeidet. Det er det samme for meg om jeg tjener hundre eller hundre tusen dollars, og jeg blir her på Edwards Field i fem år eller hele livet. Jeg kunne ikke tenke meg å leve på noen annen måte enn jeg gjør nå. Jeg trenger den spesielle atmosfæren som knytter seg til flyplasser og hangarer. Jeg elsker lukten av bensin og lyden av motorene. Og når jeg er i luften kjenner jeg at jeg virkelig lever, at jeg er fri og lykkelig og herre over min egen skjebne.

Han tidde. Eager skulle til å si noe, men holdt ordene tilbake og tente i stedet en sigarett. De røkte i taushet i flere minutter, men så brøt McCarry plutselig stillheten.

— Ben, sa han alvorlig, — jeg synes ikke du skal la Walter Byrd gå opp med X-7 i morgen. Du vet at flyet er upålitelig, og spesielt nå når det har fått ny styreinnretning. Walter har bare fløyet det tre—fire ganger før, og da hadde det den gamle styringen. Han klarer det ikke. Jeg synes du skulle tatt prøveflyvningen selv, for du kjenner X-7. For deg er det ingen sak, men for Walter kan en oppstigning bety...

Han stoppet.

— Nå? sa Ben Eager.

McCarry bet seg i leppen. Han visste ikke hvordan han skulle få frem det han hadde på hjertet, og uttrykket i vennens ansikt gjorde det ikke lettere for ham. McCarry skjønte ikke hva det gikk av Ben. Hvordan kunne han så brått ha forandret seg slik? Det var helt ubegripelig. Det hadde aldri hendt tidligere at Ben Eager hadde oppført seg på denne måten. Det var noe galt her, noe sykkelig. Ikke så å forstå at Ben hadde optrådt ukorrekt. Nei, formelt sett var alt i orden. Men ikke moralsk sett! I alle fall var det helt ulikt ham å la en underordnet utføre en livsfarlig førstegangsflyvning som han selv hadde bedre forutsetninger for å klare. På tross av sitt materialistiske livssyn pleide han alltid å være omtenkso og rettferdig overfor kameratene. Men å la Walter Byrd gå opp med X-7, nei, det var ikke rettferdig. Ikke slik stillingen var nå. Det måtte være skjedd noe underlig med Ben Eager. Han hadde vel ikke fått skrekk for å fly? McCarry skjøv fra seg denne tanken før han fikk tenkt den ordent-

lig ut. Det var umulig å tro at major Eager, sjefsflyveren, skulle være redd for å fly. Han som aldri hadde trukket seg når det ble spørsmål om å fly halvferdige prototyper. Han som kløv opp i cockpiten på en rakettdrevet eksperimentmaskin like nonchalant som om det skulle være en Cadillac han gikk inn i for å ta en lysttur.

Det hadde ofte hendt at George McCarry hadde følt seg så underlig beklemt når han så på Ben. Det fantes noe skremmende i mannen, noe som innga frykt. Kanskje var det den voldsomme ærgjerrigheten hans, eller var det noe annet?

Jeg forstår meg ikke på Ben, tenkte McCarry. Han har for mange ansikter. Man vet aldri hvor man har ham. Og hvorfor hadde han begynt å fly mindre og mindre i det siste, og bare begynt å snakke om penger i stedet? Hvis han da overhodet sa noe, og ikke bare gikk omkring og bygget opp en usynlig mur rundt seg.

Eager slukket sigaretten så hårdt at det vesle askebeget hoppet på bordet. Han så på vennen med et underlig blikk, men så reiste han seg brått og smilte.

— Ta det rolig, gamle venn. Walter er en dyktig flyver, og X-7 er like sikker som en gammel Ford! Forresten er det vel på tide at vi gamlekarer lar unge krefter slippe til. Walter vil jo fly, og da ville det være egoistisk å forsøke å hindre ham. X-7 er en fin oppgave for gutten.

McCarry trakk på skuldrene. Ben var sjefen, og han fikk bestemme.

II. Katastrofen.

Neste dag var mandag, og Walter følte seg litt uopplagt. Det var blitt

ganske sent kvelden i forveien. Han og kameratene hadde sittet oppe og diskutert X-7 i det uendelige. Til slutt hadde Jack Cloudy spilt Chopin for dem, og da Walter var gått for å legge seg hadde han stoppet i døren.

— Når jeg engang vet at det ikke blir noen flere landinger for meg skal jeg tenke på denne musikken, og da kommer det ikke til å bli vanskelig å dø, sa han langsomt.

Kameratene hadde bare ledd av ham, men selv hadde han ment det alvorlig. Likevel ble han ikke sint på dem. De var nå de beste kameratene en mann kunne finne, tenkte han.

Walter Byrd gikk ut på flyplassen. En svak, varm vind møtte ham og hvirvlet opp ørkensanden rundt føttene hans. Rett foran ham steg solen opp som en jettestor, rødgul appelsin. Lufta begynte allerede å dirre av varme.

I flyvermessen traff han sjefen, Dean Douglas og Jack Cloudy. Han nikket kort til dem.

— Hva er det med deg? spurte Deanny. — Du ser ikke ut til å være i noen særlig god form, Walter. Var det vanskelig for deg å sovne i går aftes?

— Bekymre deg ikke for meg, jeg føler meg helt OK.

— Vel, lykke til! sa Douglas.

Ben og Walter forlot messen sammen og gikk bort mot hangaren som rommet X-7.

Da solen steg høyere på himmelen minsket brisen, og snart kjentes den bare som et hett drag i lufta. Sikten ble meget god, man kunne se nesten 10 kilometer. Det var ideelle forhold for flyvning.

X-7 ble rullet ut av hangaren til startplassen. Flyet var nylakkert for

å stå seg bedre mot friksjonsvarmen. Sett forfra lignet det et stort, farlig insekt fra en fremmed planet.

— Fly som står på bakken minner meg alltid om dronninger uten land, hadde Jack sagt engang han var i det filosofiske hjørnet. — Men så fort jeg flyr blir maskinen levende og majestetisk, nesten som om den skulle være en del av min egen sjel. De blir menneskelige, med de svakheter og den styrke den menneskelige karakter er fylt av. Flyet har en mye mer interessant psykologi enn andre tekniske skapninger.

Walter lo for seg selv da han gikk bort mot flyet. Jacky var litt av en raring, tenkte han. Men det var nok ikke bare tøv det han sa. Han hadde sagt mer også.

— Vi som flyr hurtigere enn lyden må behandle flyene våre som vi behandler et menneske vi vil stå på god fot med. Forskjellen på et menneske og et supersonisk fly er ikke så stor som man skulle tro. Begge er like følsomme organismer, og når vi flyr er maskinen og føreren som siamesiske tvillinger — ingen av dem kan eksistere alene, begges liv befinner seg på samme vektskål...

Walter kløv opp i flyet. En av mekanikerne rakte ham sikkerhetsbeltet og hjalp ham deretter med å dra frem cockpithooden.

Dean kunne høre starten i høyttaleren ved siden av seg på kontrollbordet i tårnet.

Nå kom flylederens ordre:

— Klar til start!

Startrakettene på X-7 gikk av med et brak som kunne høres helt opp i tårnet. Mot sin vilje lukket Dean øynene. Da han så opp igjen var Walters fly ikke større enn en liten prikk som lynsnart forsvant vestover den solsvihte saltøkenen.

Like etter kom Walters stemme inn over høyttaleren:

— EDWARDS TÅRN... EDWARDS TÅRN... WALTER ANROPER... STIGER MED SEKSTI GRADER... HASTIGHET NULL ÅTTE MACH... ALT VEL OMBORD... OVER.

Det raslet litt i høyttaleren, og så ble det stille i kontrolltårnet på Edwards Field. Walter var allerede langt borte. I rasende fart slukte flyet kilometer på kilometer, mens han tvang det nærmere og nærmere lydturen. I en stor bue svingte han helt rundt og kom tilbake inn mot flyplassen.

— EDWARDS TÅRN FRA WALTER... HØYDE TJUEFEM TUSEN... JEG GÅR OVER I HORIZONTAL-

FLUKT... KURS NITTITO... FULL DRIFT PÅ RAKETT TRE OG FIRE... HASTIGHET NULL NITTIFEM MACH STIGENDE... SI FRA OM SMELLETT HØRES GODT NÅR JEG PASSERER MUREN... OVER.

Gjennom vinduet kunne Deanny se X-7 som en ørliten prikk mot horisonten. Den ble raskt større, og nå kunne han skjelve enkelthetene på flyet. Plutselig brak et voldsomt smell fra himmelen i ørene hans. — Nå passerte han muren! ropte han til Ben Eager, — jeg tror... men du gode Gud!

En mektig flammeflange slo med ett ut fra flyet der oppe, og så lød et nytt voldsomt brak, og himmelen var tom og blå.

— Du gode Gud! ropte Deanny igjen og snudde seg mot Eager. Ansiktet hans var blitt likblekt. — X-7 eksploderte! Walter, Walter...

Han sank ned i stolen og gjemte ansiktet i hendene. Sirenene fra brannbilene og ambulansevognene kunne høres utenfra, men Deanny visste at det ikke var til noen nytte. Walter hadde ikke hatt noen sjanse til å hoppe ut. Eksplosjonen måtte være kommet helt uventet, og han måtte ha blitt drept øyeblikkelig og sprengt i filler...

III.

George McCarry forsvinner!

George McCarry hadde fulgt flyvningen med kikkert fra vinduet på værelset sitt. Han utstøtte et forskrekket rop da han så X-7 eksplodere og ble et øyeblikk stående stiv og urørlig. Så fikk han fatningen tilbake. Han kunne se bitene fra flyvraket falle rundt og rundt ned mot jorden, og de ble spredt over et område på flere kvadratkilometer. Hele halepartiet hang fremdeles sam-

men, og gjennom kikkerten kunne George se det gå i bakken ved en liten forhøyning i ørkensanden.

Han kastet fra seg kikkerten og løp ut der jeepen hans sto parkert rett foran døren. Den startet med et rykk og fór fremover. Deanny og Jack Clouddy kom løpende ut fra kontrolltårnet, og han slakket av litt på farten slik at de fikk kastet seg inn i bilen. Ben Eager startet opp sin egen jeep bak dem.

— Hele rakettladningen må ha gått av samtidig, sa Jack, og den svake dirringen i stemmen hans røpet hvor beveget han var. — Det må ha vært en feil ved dem.

George rystet på hodet.

— Nei, jeg så det hele i kikkerten. Det var cockpiten som eksploderte. Halepartiet dalte helt ned i ørkenen og...

Han tidde brått og det kom et tankefullt uttrykk i øynene hans. Eksplosjonen var kommet i cockpiten! Hvordan pokker kunne det ha foregått? Rakettenes satt jo i akterenden på flyet og ytterst på vingespissene. Det fantes ikke noe i nærheten av cockpiten som kunne forårsake en eksplosjon!

Jack hadde tenkt det samme som ham.

— Er du sikker på det, George? At det var i cockpiten, mener jeg? Men det er jo umulig!

Han rynket pannen.

— Det er jo umulig, gjentok han, — hvis da ikke...

George kastet et raskt blikk på ham, men det var Deanny som ga tankene deres ord.

— Hvis da ikke noen har plasert et sprenglegeme der! sa han sakte. — Vi er jo alle klar over at hvis eksplosjonen kom der fremme kan det ikke ha vært rakettenes som har forårsaket den.

— Sabotasje! sa Jack, og nevene hans knyttet seg til knokene sto stramme og hvite. — Walter har blitt offer for en sabotør! Den som hadde hatt det svinet her...

— Ta det rolig, sa Deanny. — Vi skal nok finne ham!

George bremsset av rett ved siden av flyrestene, og de tre karene hoppet ut. Det forbrente halepartiet lå foran dem, og de kunne se at det var blitt revet av rett bak vingefestet.

— Her er beviset! sa George. — Rakettenes har ikke eksplodert, men er brent på normal måte.

Han snudde seg da jeepen med major Eager kom susende opp til dem. — Si ikke noe til Ben om dette foreløpig, sa han raskt. — La oss snuse litt rundt på egen hånd først! Kom inn på rommet mitt etter middagen så skal jeg forklare meg nærmere.

De to andre nikket, og de snudde seg mot majoren som kom løpende bort til dem.

— Noen spor etter Walter? spurte han anpusten. — Nei, det var vel ikke å vente heller etter en slik eksplosjon. Det må ha vært en svikt i konstruksjonen og plasseringen av rakettenes slik at de har eksplodert samtidig. Jeg får få professor Forrester til å gjennomgå beregningene sine på ny for å finne feilen.

Litt senere kjørte de tilbake til flyplassen, og Jack og Deanny gikk tause inn på Jack's værelse. Hendene deres skalv da de tente sigarettene.

— Jeg gir ikke opp før mannen som drepte Walter er uskadeliggjort, sa Jack, og stemmen hans var kald som is. — Får jeg hendene på ham først skal han få en herlig omgang før jeg lar FBI overta ham!

— Det må være en av mannskapet på flyplassen som har plasert sprengladningen i cockpiten, sa Deanny langsomt. — Så godt bevoktet som X-7 var ville ingen utenforstående ha klart å komme seg inn i hangaren og gjøre det. Nei, den skitne sabotøren er nok å finne i våre egne rekker! Men herregud for en jobb det blir å oppspore ham blant alle flyverne, bakkemannskapene, vitenskapsemnene og de andre ansatte. Det må være minst et par tusen mann her på Edwards Field!

— Kanskje George har et spor. Han virket som om han visste noe da vi pratet med ham ved flyvraket isted. Vi får smøre oss med tålmodighet til etter middag og så legge opp slagplanen sammen.

Jack gikk bort til pianoet, og fingrene hans gled følende over tangentene. Så tonte Chopin ut i rommet, den samme melodien som han hadde spilt kvelden i forveien, den som hadde grepet Walter så dypt. De hadde ledd av ham da...

Det banket på døren, og major Eager kom inn. Han kondolerte dem med tapet av vennen, og kom så frem med det han egentlig hadde på hjertet.

— Jeg er klar over at det jeg skal si kan virke frastøtende på dere, men jeg trenger en av dere til å fortsette prøveflyvningen i morgen! Som dere vet er det bygd to maskiner av typen X-7, og selv om den ene nå er gått tapt og et liv er ofret må testingene fortsette. Flyvåpnet vil ha flyet ferdigstet så raskt som overhode mulig, og derfor ber jeg en av dere prøvefly den andre maskinen i morgen.

De to vennene så på hverandre. Så bet Jack tennene sammen og nikket kort.

— O K, jeg skal ta jobben!

— Men Jack..., begynte Deanny, men vennen avbrøt ham.

— Jeg har sagt jeg skal fly X-7, og da er det ikke noe mer å diskutere!

— Well, starten går klokken 0600. Eager nikket til dem og forsvant.

Deanny snudde seg mot Jack.

— Jack, all sannsynlighet taler for at også denne maskinen vil eksplodere! Du kan ikke gå opp!

— Selvfølgelig går jeg opp! Jeg tror ikke at sprengladningen er plasert ennå, og derfor skal vi to holde vakt i hangaren i natt! Kanskje vi kan ta sabotøren på fersk gjerning, og da...

Deanny smilte.

— Det er en mulighet jeg overså. Og så går vi over flyet tomme for tomme før du går opp i tilfelle det skulle være skjult enda mer djevleskap i det.

— — —

George McCarry var ikke til stede ved middagsbordet, men det samme gjaldt mange andre også, så Jack og Deanny festet seg ikke noe spesielt ved det. Da de hadde spist gikk de bort til rommet hans og banket på døren, men ingen svarte.

Jack tok i døren. Den gled opp, og de tittet inn. Værelset var tomt.

— Jeg skjønner ikke dette, sa Deanny. — Han ba oss jo selv å komme, og så er han ikke her. Det ligner slett ikke George.

— Kanskje han bare er ute en liten tur. La oss vente.

De satte seg ned, men da de hadde ventet en times tid uten at George hadde vist seg, reiste Jack seg.

— Nei, han har nok glemt avtalen vår og dratt ett eller annet sted. La oss forresten høre med ordonansen hans om han vet noe.

De traff ordonansen ute på flyplassen, og han kunne fortelle at George

hadde dratt av gårde i jeepen sin rett før middag og var ikke kommet tilbake.

De to vennene gikk tilbake til sine egne værelser. Flere ganger utover kvelden tittet de inn på rommet til George, men han var og ble borte. Klokken elleve snek de to seg bort til hangaren som rommet X-7 og kom seg usett i skjul bak noen tomme tønner der inne.

Time på time sneglet seg av sted. De kunne høre vaktbyttet utenfor hver annen time, men ingen kom hit inn. Da det begynte å lysne av dag reiste de seg opp, stive og lemstre etter å ha ligget ubekvent en hel natt.

— Det kommer ingen nå det har blitt lyst, hvisket Jack. — Vi kan like gjerne sove et par timer og så komme ned og undersøke flyet nøye før jeg går opp med det.

På veien tilbake til værelsene sine tittet de på ny innom George McCarry's rom, men det var fremdeles tomt, og sengen hans bar ikke tegn til å være sovet i.

— Dette var merkelig, sa Deanny. — George kan vel ikke være kommet på spor etter sabotøren og ha dratt etter ham alene?

— Vi får vente tiden an, sa Jack. — Er han ikke tilbake før jeg går opp, får vi ringe til FBI og fortelle det vi vet. Det ville jo være trist om vi forårsaket en masse oppstyr nå, og det så viste seg at George bare hadde tatt en glad aften i byen!

De ble enige om dette, og gikk hver til sitt for å få et par timers hårdt trenget søvn.

IV.

Tatt til fange.

Da George McCarry kom tilbake til værelset sitt etter å ha forlatt Jack og

Deanny la han seg på sengen med hendene under hodet og stirret opp i taket.

— Walter var blitt myrdet, myrdet av en sabotør som visste hvilken forsterkning X-7 ville bli for det amerikanske flyvåpnet. Ved å ødelegge prototypene før de var ferdigstet ville han oppnå at starten av serieproduksjon av flytypen ble utsatt inntil en ny prototype ble ferdigbygd og prøvfløyet. Hvis også den andre X-7 maskinen ble ødelagt ville det ta ekstra måneder, ja kanskje år før typen kunne tas i bruk i flyvåpnets skvadroner. Denne sabotøren var en landsforræder som ganske sikkert ble fyrstelig betalt av en fremmed makt for det skitne arbeidet han utførte.

George rystet tvilrådig på hodet.

— Han hadde en sterk mistanke om hvem sabotøren var, men kunne det være mulig? Kunne denne mannen kaldblodig plasere en sprengladning i cockpiten på et fly som han visste ville bli ført av en av sine egne kamerater?

George hadde kjent major Ben Eager i en årrekke. De hadde vært venner helt siden de møttes, de hadde fløyet sammen og festet sammen. Den Ben han hadde truffet første gang de så hverandre ville aldri kunnet tenke seg å ta livet av en av sine venner, men Eager var ikke den samme lenger som den gang. Nei, nå var det bare penger, penger og atter penger som sto i hodet på ham. Han ville tjene store summer på kort tid, og så trekke seg tilbake. Kunne virkelig Ben være sabotøren? Det hørtes usannsynlig, ja sinnssykt ut, men allikevel? Ben hadde nærmest tvunget Walter til å gå opp med X-7 enda han nesten ikke hadde noen erfaring på typen, og hadde vært svært så unnvikende da George hadde sagt

til ham at det naturligste ville ha vært om han selv hadde ført flyet.

Det var en rystende tanke at selveste sjefsflyveren skulle stå bak sabotasjehandlingen, men George kunne ikke fri seg fra tanken. Ingen ville ha hatt bedre anledning til å feste sprenglegemet i cockpiten enn Ben. Hun kunne ha sneket seg inn i hangaren, og selv om han var blitt oppdaget kunne han bare ha sagt at han ville se over flyet. Ingen ville ha funnet noe underlig i det.

— La oss forutsette at Ben virkelig er ugjerningsmannen, tenkte George og fikk fyr på pipen sin. — Da er han blitt fyrstelig betalt for udåden. Eller kanskje han ikke har fått blodpengene sine ennå?

Han reiste seg brått opp.

— Det var en mulighet! Hvis Ben ennå ikke hadde fått oppgjør fra sine arbeidsgivere kunne han skygge ham og derved kanskje få visshet i sine ville teorier!

George satte seg bort til vinduet. Det vendte rett ut mot utgangsdøren fra major Eagers værelser, og han kunne se den gamle vennen sin holde på med et eller annet inne på soveværelset sitt. Han grep kikkerten. Ben holdt på med å kneppe igjen skjorten sin og satte så på seg et slips. Han skulle antagelig en tur til byen!

George slengte vekk kikkerten og fant frem battleblusen sin. Det fikk ikke hjelpe om han måtte bryte avtalen han hadde med Jack og Deanny. Det var viktigere å følge etter Ben.

Noen minutter gikk, og så kom major Eager ut på trappen. Han satte seg opp i jeepen sin og kjørte mot utgangsporten fra flyplassen.

George ga ham tre-fire minutters forsprang, og så startet han opp sin egen

jeep. Han så Ben bli sluppet ut gjennom porten av vekten og sette kurs mot byen. Han fulgte forsiktig etter og holdt sikker avstand, men da de kom inn i bygatene ble han nødt til å korte inn på forspranget for at ikke Ben skulle bli borte for ham. Ferden gikk tvers gjennom sentrum og ut mot østkanten. Ben svingte inn i en sidegate med gamle, falleferdige rønner som lente seg ut over fortauet, og stanset jeepen sin foran et av husene. George kjørte raskt forbi sidegaten og stoppet utenfor en liten butikk. Han hoppet ut og skyndte seg tilbake mot gatehjørnet. Han kom akkurat tidsnok til å se majoren forsvinne inn gjennom gatedøren i den gamle rønningen. Det svake luftdraget som oppsto da han åpnet døren fikk det til å blafre i avisene som var satt inn i vinduene som erstatning for de knuste rutene.

Det var begynt å mørkne, og George gikk lydløst nedover mot husene mens han holdt seg mest mulig i skyggen av et plankegerde som sto tett inntil fortauet.

Forsiktig åpnet han inngangsdøren og kom inn i en liten, snuskete hall. En nedslitt trapp førte videre opp i etasjene, og han kunne høre Ben's skritt oppe i den. Han ble stående urørlig i hallen og lytte til skrittene inntil de stoppet. En dør ble åpnet, og surringen av stemmer drev ned til ham, men han kunne ikke skjelne ordene. Så ble døren lukket igjen, og alt ble stille.

George snek seg forsiktig opp trappen mens han holdt seg tett inntil veggen der trinnene knirket minst. Etter lyden av Ben's skritt hadde han sluttet seg til at majoren var i fjerde etasje, og han arbeidet seg langsomt opp dit. Han kom opp på en lang gang

med to dører på hver side. Litt lys sivet ut gjennom en sprekk i en av dem, og George snek seg lydløst bort til den og tittet gjennom nøkkelhullet. Ben satt med ryggen vendt mot døren, og rett foran ham sto en liten, tykkfalle mann med nevene fulle av pengesedler! Han rakte dem mot majoren. Gjennom sprekken i døren kunne George tydelig høre hvert ord de sa.

— Her er betalingen, sa den fremmede på dårlig amerikansk. Han snakket med sterk aksent, og det var tydelig at det engelske språk lå fjernt fra hans eget. — Nå venter jeg at også det andre flyet blir like godt ødelagt som det første!

George stivnet til. Så, de hadde tenkt å sprengte den andre maskinen også! Nevene hans knyttet seg. Han så Ben nikke.

— Ja, det skal jeg sørge for. Denne gang skal jeg strø startbanen full av småsten. Når flyveren går opp vil de sprette fra hjulene og slå inn i flykroppen med voldsom kraft på grunn av den store starthastigheten man må holde på X-7. Når han så senere får farten opp over lydens hastighet vil luftpresset flenge ut de små hullene som blir laget av stenene og bokstavelig talt rive flyet i småbiter! Det er en fremgangsmåte som det vil bli adskillig vanskeligere å forstå at er sabotasje enn den jeg benyttet i dag!

Det var så vidt George klarte å beherske seg. Han hadde mest lyst til å rive opp døren og gå på de to med bare nevene, men det kunne bli sagt mer han måtte høre. Han besinnet seg med en kraftanstrengelse og lå øret mot døren igjen.

Så opptatt var George av det som foregikk inne i rommet at han ikke

oppdaget den mørke skikkelsen som snek seg inn på ham bakfra før det var for sent. Fra øyekroken skimtet han noe tett ved seg, og han snudde seg lynsnart, men skikkelsen var for rask for ham. En revolver hvinte gjennom luften, og kolben traff George rett på nerveknuten bak øret. Omgivelsene begynte å gå rundt, først langsomt, så raskere og raskere. Hans siste bevisste tanke var en forbannelse over seg selv fordi han ikke hadde tenkt seg at sabotørene hadde en vaktpost utenfor døren, og så ble alt mørkt.

V.

Et kappløp med døden.

Besvimelsen kunne ikke ha vart mer enn et par minutter. Da Ben slo øynene opp igjen stirret han rett inn i det sammenbitte, likbleke ansiktet til Ben Eager. Majoren hadde et vilt blikk i øynene.

— Så, du skjønnte at det var fikset på flyet, og at det var meg som hadde gjort det! hveste han. — Men du skulle ikke ha fulgt etter meg, George. Det kommer til å koste deg livet. Forsøk ikke å be om nåde, det står for mye på spill for meg til å la deg løpe.

George så foraktelig på den mannen som engang hadde vært hans beste venn.

— Det kunne ikke falle meg inn å be en slik som deg om noe, sa han med en stemme full av forakt og avsky. — Din usle landsforræder, skjebnen kommer nok til å innhente deg!

Ben lo høyt.

— Du har alltid vært så forbannet romantisk, George! Når jeg har fikset den andre maskinen også har jeg med

et slag skaffet meg en halv million dollars, og da ryster jeg Amerikas støv av mine føtter! FBI kommer aldri til å finne meg!

George svarte ham ikke, men snudde hodet vekk. Den tykkfalle mannen kom og bandt ham på hender og føtter, og så sa han noe på et fremmed språk til mannen som hadde slått ham ned. De tok George i armene og benene og bar ham inn i et lite soveværelse. Ben bøyde seg ned over ham og presset en knebel inn mellom tennene hans.

— Du har deg selv å takke for dette, George. Hadde du ikke vært så fordømt nysgjerrig kunne du ha levd i mange år enda! Nå blir du tatt med på en liten kjøretur i natt, og før Jack Cloudy går opp med X-7 klokken søks i morgen tidlig har du forlenget gått vest, Farvel, George!

De tre mennene gikk ut, og døren hadde ikke lukket seg etter dem før George begynte å rykke i tauene som bandt ham. Men den tykkfalle mannen hadde gjort et godt arbeid. Repene gled ikke en millimeter, og etter å ha strevet i ti minutter hadde ikke George oppnådd annet enn å bli gjennomvåt av svette. Med et sukk sank han tilbake på sengen og pustet ut.

Timene slepte seg langsomt avsted. Det ble helt mørkt, og lyset fra gate-lampene utenfor kastet et svakt skjær over rommet. Gang på gang forsøkte George å sprengte båndene, men de motsto alle angrep. Benene og armene var dovet bort og det verket over hele kroppen etter de stramme tauene.

En klokke i et kirketårn et eller annet sted i nabolaget hadde nettopp slått to slag da døren til værelset ble åpnet. Mannen som hadde slått ham ned kom

inn med en grovkalibret pistol av et fabrikkat George aldri tidligere hadde sett i hånden. Han fant frem en kniv fra lommen og skar raskt over tauene mens han hele tiden passet på at pistolmunningen pekte rett på prøveflyveren.

— Get up! sa han på gebrokkent engelsk og trakk seg litt bakover.

George satte seg opp, men sank tilbake med et stønn av smerte. Han måtte massere ben og armer lenge for å få i gang blodsløpet igjen før han endelig klarte å stå oppreist. Voklende tok han noen skritt, og banditten viftet mot døren med våpnet sitt.

— Out! sa han.

George trakk på skuldrene og gikk ut døren. Ned trappen holdt banditten pistolen skjult i jakkelommen, men de møtte ingen. Han førte flyveren mot en sortlakkert Chevrolet som sto parkert ved fortauskanten. Ben's jeep var forsvunnet, så majoren hadde vel vendt tilbake til flyplassen forlenget.

— In here! sa mannen med pistolen, og George satte seg inn bak rattet. Den andre var kjapt på plass ved siden av ham, og våpnet holdt han rettet mot George. Han gjorde tegn til ham om å starte bilen, og langsomt sviugte den ut i gaten. Kursen ble satt østover ut fra byen og enda lenger bort fra flyplassen.

Georges hjerne arbeidet under høyttrykk. Banditten hadde antagelig tenkt å ta ham med på et øde sted og så drepe ham der og kanskje arrangere det hele som en ulykke. Men han kunne ikke la seg drepe nå! Han var ikke redd for å dø, dertil hadde han sett døden i øynene for ofte under sitt arbeid som prøveflyver, men han måtte

komme seg tilbake til flyplassen og få hindret Jack i å gå opp med X-7.

En klokke i en kirke de passerte viste 3. Banditten dirigerte vognen ut på autostradaen østover, og George satte farten opp. De kjørte en mils vei, og så svingte de inn på en liten sidevei som snodde seg opp mot en høy ås. George kunne se veien gå langs kanten av flere høye stup og forsto at de snart var fremme på stedet der «ulykken» skulle skje. Nå måtte han snart ta en sjanse!

Langsomt økte han farten på bilen, og speedometernålen gled opp mot 50 miles... 60... 65. Banditten dyttet til ham i siden med pistolen. — Take easy! sa han på sitt gebrokne engelsk, og det var de siste ordene han sa i sitt liv.

George handlet med lynets hatsighet. Foten hans forlot gassen, og han trampet hårdt på fotbremsen mens han presset imot rattet med all kraft og fremsa en stille bønn om at bremsene på Chevroleten måtte være gode.

De var utmerkede. Hjulene sto momentant stille, og det kom et rykk i bilen som fikk den uforberedte banditten til å fare forover. Med full kraft traff hodet hans frontglasset som slo tusenvis av små sprekker på kryss og tvers. Pistolen gled ut av den kraftløse hånden hans, og uten en lyd sank han sammen på setet. Hodet hans hang i en grotesk vinkel, og George skjønte at han hadde brukket nakken i støtet. Selv var han helt uskadd. Han hadde presset mot rattet med armene og hadde samtidig lent seg så langt tilbake i setet han kunne komme.

Han så på armbandsuret sitt. Det viste 3.45. To timer og femten minutter

til Jack skulle ta opp X-7, og han hadde omtrent syv mil å kjøre. Det skulle holde fint om ikke noe uforutsett inntraff.

George snudde vognen og kjørte tilbake mot autostradaen. Han skulle akkurat til å øke farten da det kom et høyt smell fra det ene forhjulet, og bilen slingret tvers over veien. Slangen var eksplodert!

Med en grov ed var flyveren ute av bilen for å undersøke skaden. Slangen var revnet nesten helt rundt, og hva som var verre: det fantes ikke reservehjul i bilen. Han så seg rundt, og angsten for at han ikke skulle nå frem i tide grep ham med ett. Sideveien lå øde og forlatt. Ikke et hus, ikke et menneske var å se. Nesten en mil borte lå autostradaen, og han gjorde det eneste han kunne gjøre. I jevnt, rolig løp satte han avgårde mot veien. Han var veltrimmet og i fin form, men likevel tok det ham en time å nå frem til en liten villa som det sto en ny Plymouth parkert foran.

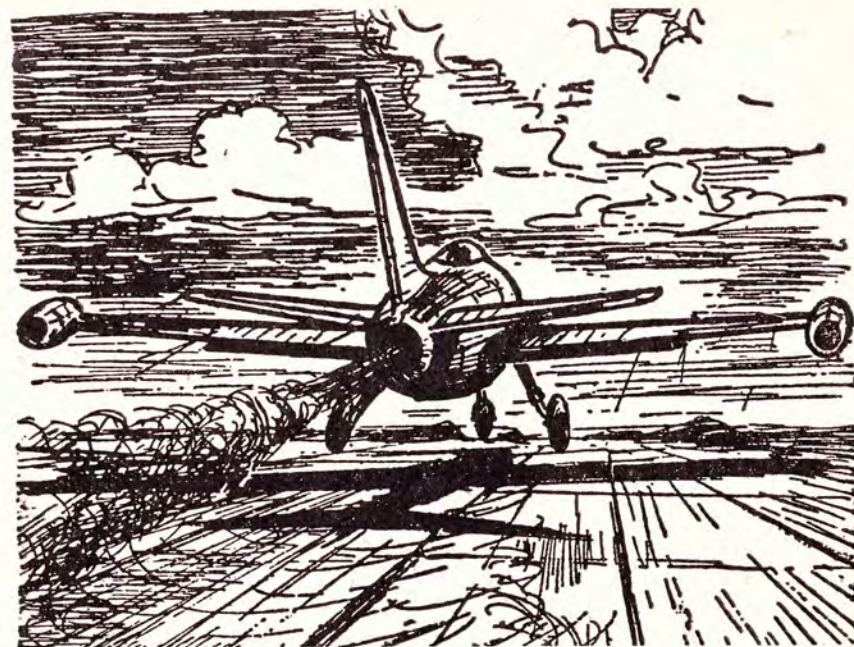
Klokken var 5.10, og villaen lå mørk og stille. Nøkkelen sto i bilen og George betenkte seg ikke, men hoppet inn mens han velsignet bileieren for at han hadde vært uforsiktig nok til å sette fra seg vognen ulåst og startklar. Med et brøl startet motoren, og Plymouth'en svingte ut på autostradaen.

Flyveren presset gasspedalen inn, og i susende fart bar det tilbake mot flyplassen. Seks mil å kjøre på førti minutter!

VI.

X-7 på vingene.

George var bare noen hundre meter fra porten på flyplassen da han hørte

brølet fra en rakettmotor som startet. Med et ergerlig utrop så han X-7 dundre over hodet på seg og stige raskt opp mot den klare, blå morgenhimmen. Han rystet fortvilet på hodet. Han var for sent ute til å redde Jack, og det bare på grunn av den fordømte punkteringen! Men han var ikke for sent ute til å få tatt Ben! Han var sikkert oppe i kontrolltårnet nå, trygg i forvissningen om at George forlengst var ryddet av veien.

Flyveren smilte et hårdt, koldt smil og fingrene hans grep kjærtegnende om kolben på pistolen han hadde tatt fra den døde banditten. Nå skulle landsforræderen få stå til rette for sine handlinger!

— — —

Klokken halv fem om morgenen var Jack og Deanny på benene igjen, og snart etter gikk de ned til hangaren. Mekanikerne foretok den siste kontroll av X-7 under oppsyn av professor Forrester, og da de var ferdige overtok de to flyverne. Tomme for tomme gikk de over motorene og flyskroget. Alt ble undersøkt fra nese til haletipp, men til slutt rettet Jack seg opp.

— Jeg skal gjerne sverge på at ingen har tuklet med dette flyet, sa han.

— Det er helt i orden nå.

Deanny nikket.

— Jeg kan heller ikke finne noe, men fra nå av forlater vi det ikke et sekund inntil du går opp med det. Vi gir ikke sabotøren noen sjanse til å

stelle istand noe djevleskap i ellefte time!

Da klokken var blitt kvarter på seks trykket Deanny vennen i hånden og ønsket ham lykke til. Så gikk han bort til værelset til George, men det var fremdeles tomt. Han husket hva de var blitt enige om aftenen i forveien og fant frem telefonnummeret til FBI.

— Statspolitiets avdeling i Edwards Field-området, California.

— Dette er prøvflyver Dean Douglas, Klart og lettfattelig fortalte Deanny om flyulykken dagen i forveien og om hvorfor han trodde det var foretatt sabotasje. Deretter berettet han om Georges forsvinnen.

— Nevn ikke dette til noen, for ingen kan vite hvem sabotøren er. Vi sender en special agent ut til Dem straks!

— Be ham møte meg i kontrolltårnet, sa Deanny og la på røret. Han skyndte seg opp i tårnet. Major Eager sto ved vinduet og stirret ut på X-7 som var rullet ut på runwayen.

Deanny kunne se Jack sette seg inn i cockpiten. Hooden ble skjøvet på plass, og så svingte flyet opp mot vinden. Startrakettene ble avfyrt, X-7 suste fremover i rasende fart, og så var det med ett oppe i luften.

Eager snudde seg mot Deanny.

— Nå får vi håpe at Jack viser oss hva X-7 er god for, sa han og smilte. — Han presser det nok det det er godt for. Jeg...

Han ble avbrutt av en iskald stemme fra døren.

— Ben, ikke rør deg! Forsøker du å flykte sverger jeg på at jeg skyter deg ned som det svin du er!

Major Eager ble likblek. Langsamt snudde han hodet mot døren, og Deanny

fulgte blikket hans. Måpende betraktet han George McCarry som sto der med en pistol i hånden. Munningen pekte truende rett på major Eager.

— Din usle forræder, sa George med tykk stemme. — Du har tatt livet av Walter og sørget for at Jack også kommer til å dø, men nå skal det bli slutt på ugjerningene dine!

Deanny så på dem med åpen munn, og flyvelederen glemte å passe radioen og så på George som om han skulle være sinnssyk.

— Ben var altså sabotøren! Tanken syntes nesten utro'ig, men Deanny stolte på George og visste instinktivt at han hadde rett. Det måtte være majorens pengebegjær som hadde fått ham til å begå udåden. Men George hadde jo påstått at Ben hadde sørget for at Jack også ville dø!

— George, sa Deanny, — Jack og jeg undersøkte X-7 nøye før han tok det opp, og det var ikke gjort noe som helst med flyet.

McCarry tok ikke blikket fra majoren.

— Nei, det stemmer! Ben har ikke gjort noe med selve flyet, men han har plassert sten på startbanen slik at de kommer til å slå hull i flykroppen. Luftpresset vil besørge resten!

Deanny forsto hva han mente. Han reiste seg halvt opp i stolen, og det var som om hjertet hans et øyeblikk sluttet å slå.

— Men vi må...

Han kom ikke lenger. I et sprang hadde major Eager kastet seg mot vinduet, og han gikk tvers igjennom det så glassbitene fór til alle kanter!

Et øyeblikk sto George urørlig. Så løp han bort til vinduet og så Ben komme seg på benene og kaste seg inn

i jeepen sin. Den startet momentant og suste bortover mot den uendelige ørkenen. Han nølte ikke lenger, men tok den samme vei som Ben og sprintet bort mot Plymouth'en.

— — —

Deanny kjente frykten jage gjennom seg. Kaldsvetten piplet frem på pannen og hendene hans ble plutselig fuktige. George hadde snakket om stensprut.

Han hadde selv vært med på det en gang, ved en landing. Han hadde fløyct en jager den gang, en F-86 om han ikke husket fiel. En liten sten, ikke større enn en tørring hadde revet et hull tvers gjennom den ene vingen. Han hadde til og med kunnet stikke fingeren gjennom hullet. Den gangen hadde det jo ikke spilt noen særlig rolle ettersom stenspruten inntraff ved landingen. Belastningen på vingen hadde ikke vært så stor, så alt gikk bra. Men George hadde snakket om stensprut ved starten! Det betydde at Jack nå gikk mot lydturen med ett eller flere hull i flyet. De voldsomme luftstrømmene ville vide ut hullene inntil hele maskinen ble flerret i biter. Det måtte ikke skje! Han måtte stoppe Jack. Han måtte advare kameraten som akkurat nå fløy ti-elleve tusen meter over ham, få ham til å lande mens han ennå hadde sjansen.

I samme øyeblikk som denne tanken festnet seg i Deannys hjerne kom Jacks stemme gjennom høyttaleren.

— JACK KALLER EDWARDS TÅRN... HØYDE ELLEVE TUSEN METER... KURS NITTI... FULL DRIFT PÅ ALLE RAKETTER... FART NULL NITTITO MACH... JEG PRØVER MEG PÅ LYDMUREN STRAKS... OVER.

Deanny tente en sigarett med fingre som skalv av nervøsitet. Nå gjaldt det at advarselen ikke kom for sent.

Han løp bort til flyvelederen og rev mikrofonen fra ham. Han sendte advarselen ut i eteren.

— X SYV FRA EDWARDS TÅRN... DU VAR BORTE I STENSPRUT VED STARTEN... DU VAR BORTE I STENSPRUT VED STARTEN...

Han klarte ikke lenger å holde seg til den formelle ordlyden for radiomeldinger. Fortvilet ropte han:

— JACKY! JACKY! DET ER DEANNY! LAND STRAKS! STOPP PRØVENE! STENSPRUTEN KAN VÆRE LIVSFARLIG! DET VAR SABOTØREN SOM FORÅRSAKET DEN, SVAR STRAKS! OVER.

Han hadde knapt rukket å si de siste ordene da et voldsomt brak hørtet der oppe fra himmelblået. Han hørte ikke sin egen stemme lenger, men fortsatte å rope advarselen, selv om han skjønnte at det var for sent. X-7 var gått gjennom lydturen.

I samme øyeblikk kom FBI-agenten, Preston, opp i tårnet. Deanny fortalte ham så godt han kunne i den tilstanden han nå befant seg hva som var skjedd, og Preston kjørte etter Eager og George i full fart.

Deanny sto som forstenet. Han betraktet nesten fraværende den rykende sigarettstumpen han holdt i hånden. Hvorfor hadde han tent denne røyken? Det hadde tatt noen sekunder. Hadde han latt være kunne kanskje advarselen nådd Jacky før han oppnådde den kritiske hastigheten.

I maktesløst raseri kastet han fra seg stumpen og trampet på den til den smulet seg opp.

Hva mer kunne han gjøre? Det gikk rundt for ham, og han ble ikke seg selv igjen før flyvelederen klappet ham på skulderen.

— Vi kan ikke gjøre noe mer, sa

han stille. — Vi får bare håpe at han hørte på advarselen din og får tid til å lande før flyet ødelegges.

VII.

Supersonisk flyvning.

George hørte brakket da Jack gikk gjennom lydturen med X-7, men han så ikke opp. Han holdt øynene stivt festet på jeepen som lå nesten en kilometer foran ham på den tørre, harde ørkenen. Han presset gasspedalen helt inn, og langsomt, langsomt ble mellomrommet mellom de to bilene mindre...

— — —

I samme øyeblikk som han presset flyet gjennom lydturen hørte Jack den opphissede stemmen til Deanny gjennom eteren. Han anstrengte seg for å forstå budskapet. Deanny hadde bedt ham lande. Han hadde snakket om sabotøren og stensprut...

Jack kjente med ett at maven trakk seg sammen og ble til en tung, hard klump. Han begynte å kaldsvette. Hva hadde Deanny ment? Ville han ha ham til å lande før han hadde begynt på testingene?

Hva var på ferde? Hittiil hadde jo X-7 oppført seg eksemplarisk. En fullendt maskin, kanskje den mest fullendte han hadde fløyet noen gang.

Det gikk rundt for ham. Hodet føltes som en blyklump. Hva var det som var galt?

Dødsangst... jeg er redd for å dø! Plutselig forsto han hva Deanny hadde ment. Stensprut ved starten! Puh, var det ikke noe annet så kunne han ta det rolig. Det lignet slett ikke Deanny å bli så opphisset for en slik bagatell.

Jack kunne ikke la være og smile når han tenkte på hvor nervøs Deanny

hadde virket. Det var jo helt rørende, men også idiotisk. Han var vel ikke en grønnskolling som ikke kunne ta vare på seg selv?

Nå var Jack blitt rolig igjen. Et raskt blikk på instrumentene fortalte ham at X-7 forlenget hadde passert lydturen og allerede var gått gjennom de første prøvene. Alt var gått etter beregningene. Dette skulle nok gå glatt, og her skulle det flys som aldri før! Han skulle vise dem hvordan en kryssset lydturen både en og to ganger. X-7 var et fremragende fly, og han skulle vise dem saker og ting de aldri kom til å glemme...

Han betraktet hastighetsmåleren. X-7 suste gjennom luften med en hastighet av en og en halv Mach, og likevel fantes det ikke tegn til urovekkende vibrasjoner. På tross av den voldsomme farten fløy overlydsflyet like støtt som en «gammel» Dakota.

Skulle han avbryte prøvene nå på grunn av at Deanny var nervøs?

Et smil bredte seg på de sammenbitte leppene. Han koplet på radiosenderen, betenkte seg et øyeblikk og lot så anropet fare ut i eteren.

— TIL EDWARDS TÅRN... FRA JACK... TIL EDWARDS TÅRN FRA JACK...

Med ett ble X-7 skaket av en serie lette vibrasjoner, men Jack fortsatte uten å nøle:

— HASTIGHET EN KOMMA NI MACH... TAKK FOR ADVARSELEN ... JEG FORTSETTER FLYVNINGEN ... INGEN FARE... ALT OKAY... OVER.

Han hadde knapt rukket å avslutte meldingen før de svake vibrasjonene kom på ny. Denne gang var de kraftigere, og han merket tydelig at de kom fra akterenden på flyet.

Forsiktig dro han spaken litt mot seg for at stigningen skulle minske hastigheten noe. Nå hadde han tenkt å gå over til annen del av testingsprogrammet.

Han var lett irritert over vibrasjonene. De var kommet ved for lav hastighet til at alt kunne være som det skulle, men han hadde bestemt seg for å gjennomføre programmet, koste hva det koste ville...

Hadde Jack kunnet se X-7 bakfra ville han ikke vært så overmodig. Det som til å begynne med nærmest hadde vært et ørlite hull i flykroppen rett under høyderoret hadde etter hvert blitt til en stor flenge som det voldsomme lufttrykket presset på. Millimeter etter millimeter av metallet ga tapt for det enorme trykket. Det svake punktet ble større og større. Om ikke hastigheten ble satt ned ville snart det stolte overlydsflyet bli forvandlet til en rykende askehaug...

Jack kunne imidlertid ikke se noe av dette, og ettersom han fløy betydelig raskere en lydets hastighet kunne han heller ikke høre noe av ødeleggelsen. Han fortsatte testingene og sendte et nytt budskap til flyplassen.

— TIL EDWARDS TÅRN FRA JACK ... LETTE VIBRASJONER VED HASTIGHET EN KOMMA NI MACH... MINSKER FARTEN... GJENTAR FØRSØKET PÅ MOTSAKT KURS... ØKER KOMPRESJONEN... ALT ER I ORDEN... OVER.

— — —

I kontrolltårnet lyttet Deanny til det han anså som vennens avskedsord til livet. Han sank ned i en stol og la hodet i hendene. Plutselig fikk han en idé. Jack visste ikke at det var major Eager som var sabotøren og trodde derfor enda at han var sjefsflyver! Om

han sendte en ordre om å gå ned i Eagers navn kunne ikke Jack gjøre annet enn å adlyde det han ville tro var en beskjed fra sin overordnede...

Deanny var på benene i samme øyeblikk og grep mikrofonen.

— X SYV... X SYV... FRA MAJOR EAGER... AVBRYT FLYVNINGEN... AVBRYT FLYVNINGEN... MINSK HASTIGHETEN LANGSOMT... MINSK HASTIGHETEN LANGSOMT... VIBRASJONENE ER IKKE NORMALE... VIBRASJONENE ER IKKE NORMALE... SETT UT BREMSEKLAFFENE... SETT UT BREMSEKLAFFENE... UNDER GLIDEFLUKT... UNDER GLIDEFLUKT... FØRSØK Å LANDE... FØRSØK Å LANDE... OVER.

VIII.

Skjebnen feller en forræder.

Men også denne advarselen kom for sent. Jack hadde begynt sitt annet angrep på lydturen.

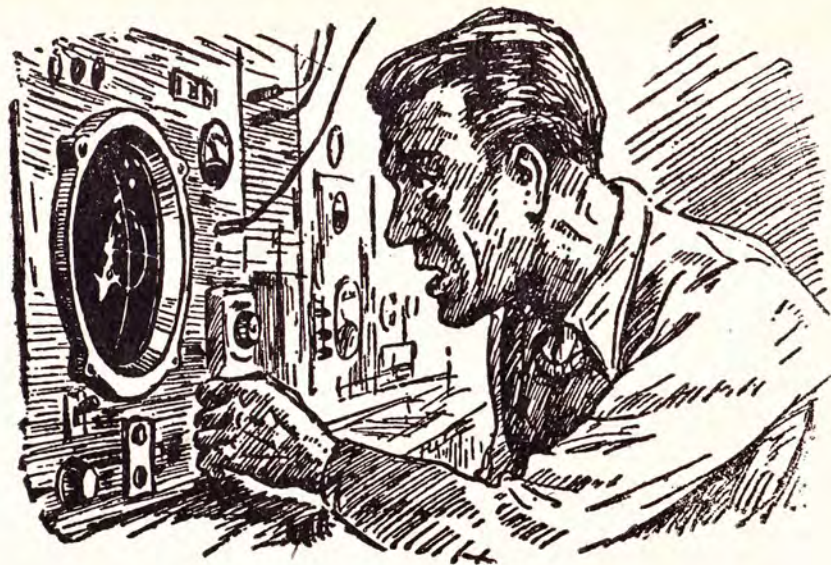
Han hadde besluttet seg til å forsøke å nå den dobbelte lydastighet, idet han regnet med at vibrasjonene i X-7's akterende sto i forbindelse med et visst hastighetsområde. Han var sikker på at de ville opphøre om han klarte å passere det kritiske området. Med en hastighet av to Mach trodde han at han skulle kunne fly støtt og sikkert igjen.

Styrket av troen på dette ignorerte han det han trodde var en ordre fra sin sjef.

— Jeg kan vel best avgjøre hva X-7 er god for som sitter ved spakene, tenkte han.

Han besluttet seg til ikke å svare Ben før det andre forsøket hadde lyktes. Så stormet flyet frem mot den dobbelte lydastighet. Han kjente hvordan

hele flyet ristet, iblant voldsommere, og så svakere igjen.

Med ett stoppet vibrasjonene og Jacky pustet lettet ut. X-7 fløy med det dobbelte av lydnes hastighet, men akselererte fortsatt.

— Jeg har passert det kritiske område, tenkte han gledesstrålende.

I samme øyeblikk kjente han et voldsomt støt. Det følte som om flyet skulle ha gått rett i en fjellvegg. Han lukket øynene og ventet...

Men ingenting skjedde. Ingen fjellvegg kom til syne foran ham. Alt var som før. Nei, kanskje ikke akkurat som før!

Hva var skjedd? Var det? noe galt med høyderoret? Merkelig. Nå kom vibrasjonene på ny, og høyderoret ristet i takt med dem.

Han kastet et forvirret blikk på hastighetsmåleren. To og en halv Mach — ny verdensrekord!

Men hva var på ferde nå? Sideroret begynte også å oppføre seg så merkelig...

Nå gjaldt det å sitte støtt i salen for å avverge de voldsomme vibrasjonene.

Han tok de nye vanskelighetene med godt humør. Tanken på at han hadde oppnådd en så fantastisk hastighet gjorde ham nesten opprømt. Dette var livet! Her skulle det flys som aldri før...

Og hele tiden kjempet X-7's akterdel sin dødsstrid mot de voldsomme vindene. Åpningen på undersiden ble større og større, og vinden rev og slet i spantene som med en klagende lyd begynte å svikte.

Men dette kunne selvfølgelig ikke Jack høre noe til. Han hadde nok med styringen og å lytte til den opphissede røsten som hele tiden nådde ham gjennom høretelefonene.

— X SYV... X SYV... JEG VEN-

TER SVAR... JACK, ADLYD ORDREN... HVA HAR HENDT... HVORFOR SVARER DU IKKE... SVAR... SVAR... OVER.

Skulle han svare? Tja, det var kanskje best. Nei, forresten... først måtte han avslutte prøvene.

Hadde han forresten ikke gjort et dagsverk nå? Ville X-7 tåle mer? Det begynte å bli uhyggelig med vibrasjonene som ble sterkere og sterkere. Kanskje det var sikrest å slå ned farten litt.

Han lot flyet stige litt for å minske hastigheten. Forsiktig minsket han motoreffekten. Øynene hans var hele tiden rettet mot fartsmåleren. Farten sank langsomt med tiendedels Mach.

Men vibrasjonene opphørte ikke. De syntes tvert imot å bli sterkere og sterkere jo mindre farten ble.

Og så skjedde det som måtte skje.

Alt var dødsstille. Selv om farten hadde sunket betraktelig fløy X-7 ennå raskere enn lyden. Kanskje det var det som reddet Jack fra å bli grepet av panikk. Han kunne nemlig ikke høre hvordan de sønderflengede metalldelene ble knast mot hverandre, og han hørte heller ikke det voldsomme brakket da hele akterenden med ett rykk ble revet av som om en kjempehånd skulle ha brukket flyet i to.

Katastrofen kom fullstendig uventet på ham. Han rakk ikke å bli redd, han rakk ikke engang å begynne å tenke. Jack satt som forstenet. Spakene var blitt revet løs fra de krampaktig knyttede nevene hans. Blodet rant fra nesen og munnen. Som om de skulle være langt, langt borte skimtet han bare instrumentene foran seg.

Hastighetsmåleren viste tretten hundre kilometer. Instinktivt presset Jack hendene mot ørene, men det hjalp ikke

mye. Det voldsomme presset da den ramponerte X-7 vendte tilbake gjennom lydturen fikk hodet hans til å føles som om det ble sprengt i biter...

Langsomt svant avstanden mellom de to bilene som suste gjennom den golde ørkenen i vill fart. Nå kunne George tydelig se Ben der han satt sammenkrøket over rattet i jeepen og presset ut av den all den hurtighet den kunne gi.

Men Plymouth'en var likevel raskere. Nå var avstanden bare hundre meter, og George slapp rattet med den ene hånden. Han famlet i lommen, og halte frem pistolen. Han lente seg ut av vinduet og brente løs et skudd mot bakhjulet på jeepen. Han kunne se kulea hvirvle opp sand en halv meter til siden for det.

McCarry smilte kaldt. Slett ikke verst skutt på dette holdet og fra en bil i fart! Men han skulle nok gjøre det bedre. Han var ikke mester i pistol-skyting i Flyvåpnet for ingenting.

Nå var avstanden bare førti meter, og den ble stadig mindre. Nå var den tredve, tyve... George lente seg ut igjen og brente av tre skudd.

Bilen foran begynte plutselig å oppføre seg unormalt. Den slingret fra side til side, og så kom det ene forhjulet på den ut i løs sand. I ett nå var jeepen hvelvet over på siden, og George så Eager bli slynget ut av den og kastet flere meter bortover.

Han bråstoppet Plymouth'en ved den kandrede jeepen og hoppet ut med pistolen i hånden. Ben var kommet på benene og blødde fra en skramme i pannen, men ellers så han uskadd ut.

— Opp med hendene! ropte George. — Forsøk deg ikke på noe lureri, Ben, for da skyter jeg deg rett ned!

Ben eneste ham ikke. Han sprang rett mot ham, og George siktet på benene hans og trykket av. Det kom bare et klikk. Han trykket febrilsk på avtrekkeren på ny og på ny, men den bare klikket. Den hadde ikke vært ladd med mer enn fire patroner!

Han kastet våpnet fra seg og møtte Eager med skulderen da han kastet seg over ham. Majoren ble slynget overende av støtet, og George landet på brystet hans. Han slo en serie korte, hårde slag mot ansiktet til sabotøren, men Ben tålte dem. Lynsnart presset han fingrene over ansiktet til motstanderen og dyttet bakover. George ble kastet vekk, og så var de på benene igjen begge to.

Som to primitive urskogsmenn sto de tett på hverandre og slugget løs. George fikk inn en fulltreffer i solar plexus, men måtte selv ta imot et knallhardt venstreslag på kjeven. Det rystet ham kraftig, og før han kom seg etter det hadde Eager lynsnart plasert en høyre hook under haken hans. George gikk i bakken med et drønn, og nå var det Ben som lå over. Fingrene hans grep rundt strupen på flyveren og presset til.

Med et lød et voldsomt brak høyt oppe i luften over dem. Det var X-7 som ble brukket i to, men ingen av dem eneste det. Ben presset hårdere og hårdere, og George merket hvordan lungene hans snørte seg mer og mer sammen. Den blå himmelen begynte å bli mørk, og ansiktet over ham ble utydelig. Med sine siste krefter krøkte George benene oppunder seg og sparket til av all kraft.

Benene traff Eager rett i mellomgulvet. Han ble slynget bakover og rullet flere meter. Vill av raseri kjempet han for å komme seg på benene og kaste seg over George som lå hjelpeløs

og snappet etter luft. Ben Eager var kommet opp på knærne da noe stort, mørkt plutselig skygget for solen. I rasende fart kom akterenden på den sønderrevne X-7 susende ned mot jorden. Med et dumpt brak falt den tunge metallkroppen rett ned på majorens sammenbøyde skikkelse. Et vilt skrik ble brått kappet av, og så var alt stille. Skjebnen hadde latt sabotøren falle i den grav han selv hadde gravd...

George var på benene og sto lenet inn til bilen og pustet ut da FBI-agentens bil bråstoppet ved siden av ham. Preston betraktet den urørlige skikkelsen under flyvraket, og så trakk han på skuldrene.

— Rettferdigheten benytter seg av mange slags midler for å seire, mumlet han og tok George i armen. — La oss dra tilbake til flyplassen.

IX.

Rett på gribbene!

Curt Blue, som passet radaranlegget på Edwards Field trodde ikke sine egne øyne. Han hadde nettopp foretatt noen noteringer om X-7's flyhøyde, kurs og virkelige hastighet i sammenligning med jordrotasjonen og betraktet så radarskjermen på ny.

X-7, som befant seg i tjuetusen meters høyde nordvest for flyplassen, viste seg som en liten dansende flekk i sentrum av skjermen. Men plutselig ble flekken splittet i flere små flekker som til å begynne med langsomt, og så raskere ble spredt over hele skjermen.

En katastrofe! Curt Blue stirret med øynene på vid vegg. Så tok han seg sammen og kastet seg over lokaltelefonen for å slå alarm. Men da hadde det allerede gått et halvt minutt...

— — —

I disse tretti sekundene hadde flyvelederen og Dean Douglas anropt X-7 hele tiden, men uten resultat. Det eneste de kunne høre var et syakt, ensformig sus i høyttaleren. Plutselig ble det avbrutt av en mystisk knitring som varte i et kort sekund.

— Nå skjedde det! ropte Deanny og sprang opp.

— Ta det rolig. Ennå er ingenting sikkert. Det vi hørte behøver ikke nødvendigvis å bety at...

Lenger kom ikke flyvelederen. Alarm-sirenene begynte med ett å hyle over hele Edwards Field.

Et øyeblikk sto de to mennene som forstenet. Det de hadde fryktet var altså skjedd. Deanny var den som først besinnet seg. Han løp ut til utrykningsbilen.

Brannmannskapene kom løpende i sine sølvglinsende asbestoveraller. Sirenene ulte over alt. Hele Edwards Field rykket ut.

Kikkerter ble rettet mot himmelen. Atmosfæren var tett av spenning. Ville de klare å finne Jacky? Og ville de i tilfelle finne ham levende? Eller ville de også i dag måtte slå fast at en ung, modig flyver var blitt revet bort?

— — —

Horisontlinjen kom nærmere og nærmere og dro jorden med seg. Så snurret bildet rundt og rundt og alt kom opp ned...

Voldsomme krefter rev og slet i kroppen, men sikkerhetsbeltet holdt ennå selv om trykket kjentes uutholdelig. En halv looping fremover, så til siden. På rett kjø i brøkdelen av et sekund... et kort glimt av den klare, blå ørkenhimmelen... så kom jorden susende... så steg det litt igjen, et lite pusterom i det uunngåelige... kanskje

... nei, nå fantes det ikke noen chance lenger...

Flyet ble slynget rundt som en ball, hjelpeløst i de kraftige vindene. Nå fløy ikke X-7 lenger raskere enn lyden. Det fløy ikke i det heletatt. Det styrtet!

Som gjennom en tåke så Jack at den venstre vingen ble brukket av som om den skulle vært en fyrstikk, og straks etter røk den høyre. Halvt i svime lukket Jack øynene og glemte helt at han med et enkelt håndgrep kunne sprengte løs hele cockpiten og utløse fallskjermen.

Bak ham ble restene av overlydsflyet mast i biter, men ennå var de to hjelpfallskjermene og den kjempestore skjermen som kunne landsette flyveren og hans flyvende «laboratorium» i full orden.

I rasende fart boret den vingeløse kroppen seg ned mot jorden med en halvt bevisstløs mann i førersetet. Med ett klarnet hjernen hans. Et kort blikk på høydemåleren fortalte at han var tolv hundre meter oppe... elleve hundre... ni hundre og femti...

Her måtte det handles raskt! Hånden hans fór ut mot det røde håndtaket. Med et rykk slet han over plomben og dro til.

Høydemåleren viste syv hundre meter da Jack hørte sprengladningen detonere bak ryggen på seg. Nå visste han at fremparten på flyet, cockpiten, ble revet løs fra det ramponerte skroget. Men hvordan ville det gå? Var ikke avstanden til jorden for kort til at fallskjermene ville bremse av farten nok? Først skulle jo den lille hjelpefallskjermen folde seg ut, deretter den større og så til slutt den egentlige skjermen som var så stor at den kunne bære hele cockpiten om det klare var tid nok. Men ville det være det? Innen de to små skjermene var foldet ut måtte høyden ha blitt et par hundre meter mindre. Ville de stakkars fem hundre meterne som da var igjen være tilstrekkelig?

Nå kom den første skjermen. Jack kjente hvordan det rykket til i sikkerhetsbeltet da fallhastigheten ble bremsset opp.

Så kom det neste støtet, og han følte en sviende smerte da beltet skar seg inn i klærne.

Det gikk en evighet før hovedfallskjermen trådte i funksjon, og så endelig foldet den seg ut. Langsomt sluttet cockpiten å hvirvle rundt. Jack pustet lettet ut. Kanskje han kunne ha en sjanse likevel...

I neste øyeblikk så han jorden kom-

me susende mot seg. Han skjønnte at nedslaget ville bli voldsomt og spente automatisk alle muskler for å parere de verste støtene. Så lukket han øynene og la armene over hodet...

Da han kom til seg selv igjen lå han blant restene av det som engang hadde vært cockpiten på X-7. Han forsøkte å reise seg, men benene bar ham ikke. Han reiste seg opp på albuen. Hodet brant. Munnen var full av sand.

Over alt rundt ham lå vrakrester og selv lå han midt i «krateret». Så langt han kunne se øynet han bare den uendelige, solsvilde ørkenen. Han begynte å undersøke kroppen sin. Benene var helt lamme. Han kløp i dem og klemte til, men kjente ingen ting. Det svartnet for øynene hans, og han sank tilbake i sanden. På ny tapte han bevisstheten.

Han våknet av at han hørte noe i luften over seg. Gledestrålende trodde han at han var funnet og at det var unnsetningshelikopter som landet. Så slo han øynene opp og så en stor flokk gribber!

Dette var altså slutten. De store, ekle åtsselfuglene flakset i store sirkler rundt ulykkesstedet, men for hver runde kom de nærmere. Kanskje ville de ikke engang vente til offeret var død...

Han forsøkte å jage dem vekk ved å bevege armene, men de brydde seg ikke om ham. Så forsto han at det var nytteløst. Han hadde ingen sjanser til å klare seg. Selv om gribbene ikke hadde vært der ville han ikke kunnet klare seg så hjelpeløs han var med de brukne benene. Lenge før noen unnsetningsekspedisjon fant ham ville den brennende ørkensolen ha drept ham. Da var det nesten bedre at gribbene gjorde det, tenkte han og forsøkte å forme de sprukne leppene til et ironisk

smil. Han anstrengte seg for ikke å tape motet, men smilet ble forvandlet til en bitter grimase.

— — —

Hvor merkelig det enn høres tenkte Jacky alltid senere i livet med glede på gribbene. Det var nemlig de som reddet livet hans ved å vise unnsetningshelikopter veien til ulykkesstedet.

Det var Dean Douglas som først fikk øye på dem da unnsetningsmannskapet etter seks timers resultatløs leting med to helikoptere og fire fly var på vei tilbake til flyplassen igjen. Fra helikopter hadde han kunnet se vrakrester fra X-7 spredt over et område på ikke mindre enn ti kvadratkilometer, men hadde ikke sett noe til Jack. Så

fikk han plutselig øye på noen mørke punkter som avtegnet seg skarpt mot den blå himmelen.

— Gribber! ropte han over radioen.

Det var nok til at alle skjønnte hva han mente. For full gass danset helikoptererne i vei som kjempestore øyestikkere med kurs rett på gribbene!

De landet i siste minutt. Gribbene hadde allerede begynt å angripe sitt bytte og var så opphisset at Deanny måtte kaste sten etter dem for å fa dem vekk. Med dirrende hender undersøkte han den urørlige skikkelsen til vennen. Jo, han levde ennå selv om pulsen var meget svak. Men det var nok for Deanny. Han begynte å danse rundt i ørkensanden.

— Jacky lever! ropte han.

SLUTT.

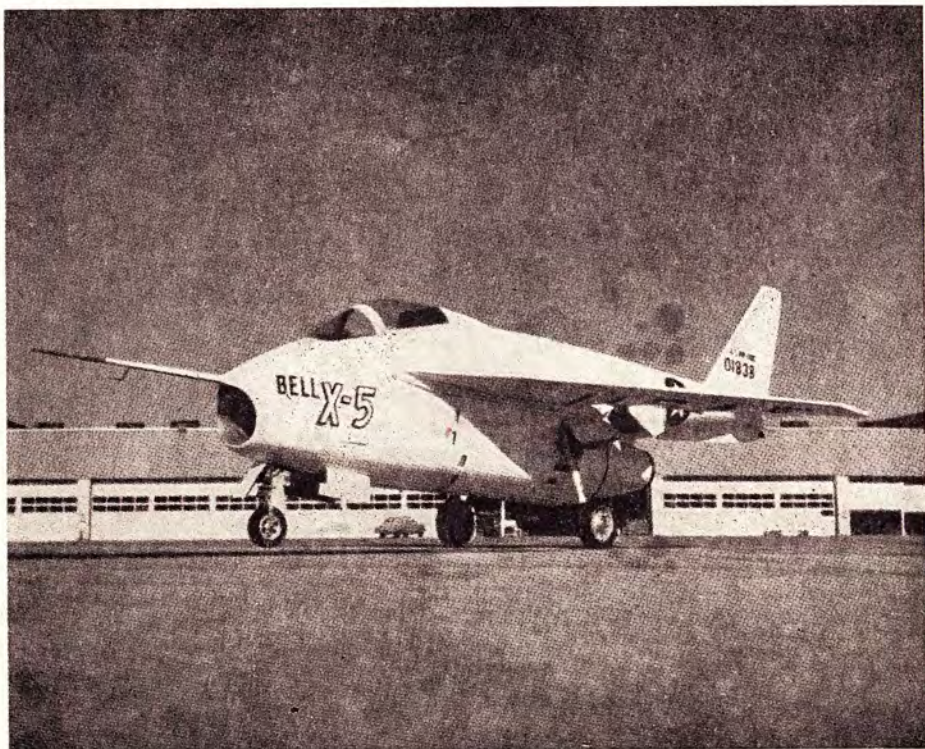
Venstre:

Enhver ujevnhet i platene på det supersoniske flyet kan være livsfarlig.

Flyet blir nøye undersøkt før take-off.

Under:

Bell X-5 er et amerikansk fly som flyr fortere enn lyden. Her er flyet fotografert på Edwards Field, hvor hemmelige forsøk med supersoniske fly pågår. Det er bunnen på de veldige uttørkede Muroc-saltsjøene som utgjør startbanene på flyplassen.

Høyre:

Gene May er en av verdens hurtigste menn. Her sees han på Edwards Field i California foran halen på det siste eksperimentflyet han prøvflyr.

Under:

For hver prøveflyvning blir det ført nøyaktig logg-bok over alle tekniske data som kan bidra til å oppnå enda større hastigheter.

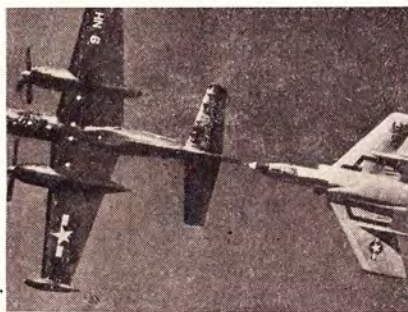
Brenselkammer av gummi

De siste typer store fly må ha med seg enorme mengder brensel som det ikke alltid er så lett å få plass til. Goodyear lager imidlertid nå lettvek- tige brenselkammer av forsterket gum- mi som kan plaseres praktisk talt over alt i flyet. På denne måten økes flye- nes lastekapasitet. Gummitankene har dessuten en meget lang levetid sam- menlignet med metalltanker.

Det opplyses at med slike gummitan- ker kan enkelte av de større flyene frakte med seg brensel nok til å drive en bil 16 ganger rundt jorden ved ekvator.

*

Mor og barn

På bildet ser vi hvordan «barnet», den amerikanske marines F7U-3 Cut- lass «mates» i full flukt av et AJ-2 tank-fly. Overførselen av drivstoffet foregår gjennom en trakt montert i enden på moderflyet, Cutlass-flyet, som er et jet-fly, er stasjonert ved mari- nens flybase i Atlantic City, New Jer- sey.

Fra rumfartskongressen i Kjøbenhavn:

TIL MÅNEN OM 20 ÅR

Reisen ut i rommet er ikke så fjern som mange tror. På rumfartskongres- sen i København i sommer har viten- skapsmennene lagt frem en rekke opp- siktsvekkende opplysninger om plane- ne for utforskningen og erobringen av himmelrommet og planetene.

Det fremgår således at innen 20 år vil det første rumskip ha landet på månen. Det vil riktignok være et ube- mannet skip, men det er høyst sann- synlig at et rumskip med mannskap vil lande på månen innen vårt århun- dre er omme. Flere eksperter mener forøvrig at vi innen 30 år vil ha gjen- nomført ekspedisjoner både til månen og til Mars.

Det første trinn blir utsendelsen av kunstige planeter som skal gi oss flere opplysninger om verdensrommet. Alle- rede i 1957 sender amerikanerne ut en slik planet som vil sirkle rundt jorden i 400 km.'s høyde og med en fart av 28 000 km. i timen. Likeledes er alle- rede en ubemannet «satelloid», en ra- kett som kan bevege seg med egen kraft i 150 km.'s høyde rundt jorden, under konstruksjon.

Hvis disse eksperimentene lykkes vil de utgjøre det første skritt mot opp- rettelsen av stasjoner i rommet, hvor- fra fremtidige reiser til andre planeter vil kunne startes.

Med hensyn til selve reisen ut i rom- met til planetene står det enda igjen mange vanskeligheter å løse. Men de

er ikke uløselige. Vi nevner noen av de problemene som ble diskutert på kongressen.

Under flyvning i rummet må det be- nyttes forseglede kabiner for mannska- pet og det er vanskelig å finne en bio- logisk metode å skaffe luft på. Her må man finne en ballanse mellom noen former for planteliv og de mennesker som befinner seg i kabinene. De plan- ter som egner seg best er enkelte arter av alger. Fra et medisinsk synspunkt begynner rumflyvninger i 19000 meters høyde, og selv om prøveflyvere alt har vært oppe i 27900 meter i noen få se- kunder i rakettdrevne maskiner, er det ennå ikke mulig å fly i lengre tid i slike kolossale høyder. Her gjenstår det å planlegge et rumskip som tillater be- setningen å reise uten surstoffmasker.

Heller ikke kan man ennå bygge rumskip som kan motstå den enorme hete som vil utvikles under reisen gjen- nom jordens ytre atmosfære eller som kan gjøre det mulig for livet å fort- sette i gravitasjonsfritt rum.

For at levende vesener skulle kunne eksistere i et rumskip måtte de også beskyttes mot den sterke ultra-violette bestrålingen utenfor jordens atmosfære. De fleste glass- og plastikk-stoffer absorberer imidlertid ultraviolet lys og en slik beskyttelse skulle derfor kunne oppnås.

Derimot blir beskyttelse mot kos- miske stråler langt vanskeligere — kan- skje umulig. Det blir fortiden drevet forsøk med å fastslå virkningen av kos- miske stråler på dyr og fra Internatio- nal Falls i Minnesota blir det meldt at 40 mus og marsvin forleden steg høyere enn noe annet levende vesen tidligere har vært. Dyrene ble sendt opp i 40,000 meters høyde i en plastikk- ballong og falt deretter ned igjen i fall- skjerm. Ingen av dyrene hadde noe men av turen.

Russerne vil overvinne

«varmemuren»

Etter at de russiske flykonstruktø- rene har oevrvunnet lydturen arbeid- der de, ifølge det øst-berlinske bladet

Verdens hurtigste kvinne

I juli i år satte Jacqueline Auriol ny verdensrekord for da- mer idet hun oppnådde en has- tighet av 1151 kilometer i timen med et franskbygget Mystere IV jet-fly. Rekorden ble satt ved Bretigny flyplassen i nærheten av Paris.

Jacqueline Auriol er forøvrig svigerdatter av den tidligere franske president Auriol.

Den gamle rekorden ble satt i California i juni 1953 av Ja- cqueline Cochrane og var på 1092 km. Flyet som ble benyt- tet den gangen var en Sabre-jet.

«Vorwärts», nu energisk med å beseire varme-muren.

De russiske forskerne leter etter nye legeringer til anvendelse i supersoniske fly. Luftmotstanden bringer som kjent de hittil anvendte metaller til å smelte ved hastigheter over 2500 km.

Bladet melder forøvrig at de nye fly- typer som skal fly med 2000—3000 km. fart ikke skal ha kileformede, men vannrette vinger. Maskinenes motorer ska lutvikle mellom 40 000 og 50 000 hk.

Planene for disse flyene skal allerede være oversendt fly-fabrikkene. Samti-

dig har Morskva Radio nylig erklært at det er meget mulig for jetmaskiner å oppnå hastigheter på mellom 2000 og 3000 km. Noen sivile flyruter i Russland anvender allerede jet-drevne passasjer- og transportmaskiner i den regelmessige tjeneste f. eks. på ruten Moskva—Novo Sibirsk, het det i utsendelsen.

Ny verdensrekord i modellflyvning

Ved modellflymesterskapet i Paris forleden satte et tsjekkisk modellfly verdensrekord i klassen for motorer på inntil 2,5 cc. idet det oppnådde en fart på 179 km. i timen.

I konkurransen deltok 11 land, deriblant Sverige og Danmark.

Jubileum.

Pan American World Airways foretok nylig sin 50,000nde flyvning over Atlanteren. Siden selskapets første Atlanterhavsflykt for 16 år siden har PAWA fraktet 2,021,483 passasjerer over «dammen».

✕

Med tillatelse fra eierne av Punch.

— Og se på den søte lille fallskjermen som de gir en!

DE SPØR

Etter at vi i forrige nummer oppfordret leserne til å henvende seg til oss med eventuelle spørsmål i forbindelse med fly og flyvning har vi allerede mottatt en hel rekke brev. Det gleder oss at det er slik interesse for denne spalten og setter igang med å besvare spørsmålene. Skriv til oss om det er noe De lurer på. Adressen er: LUFTENS HELTER, Bladkompaniet, Storgt. 31, Oslo. Spørsmålene blir besvart i den orden de kommer inn.

✕

Er det bygd noen fly i Norge etter krigen?

Björg Olsen.

SVAR: Norsk Flyindustri, Høningsstad, har bygd skihjulambiblet A-5 «Finnmark» som lander på land, vann og sne og er beregnet på opptil 12 passasjerer, og C-5 «Polar», et robust femseters fly som er spesielt beregnet på norske forhold. «Norge B» ble bygd under og etter krigen. Det er senere falt ned. Major Kjølstad på Kjeller bygger p. t. et helikopter som nå gjennomgår de første prøver.

✕

Hva het verdens første jetfly, og hvem lagde det?

Jetminded.

SVAR: 27/8 1940 fløy det høyvingede italienske monoplan Caproni CC 1 i ti minutter. Det nådde en fart av 441 miles. Flyet benyttet en propell da det gikk opp, men mens det var i luften var det jetdrevet. Det første «rene» jetfly var vel det britiske Gloster-flyet med Whittle turbojetmotor som fløy første gang 15/5 1941.

VI SVARER

Hvor mange km/t tilsvarende Mach 1?

Leif G. Larvik.

SVAR: Mach 1 tilsvarende lydens hastighet, og den varierer med trykk og temperatur i atmosfæren. På våre breddegrader er den 1225 km/t ved havets overflate, i 13000 meters høyde er den bare 1024 km/t. LUFTENS HELTER brakte forøvrig en utførlig utredning om dette og andre spørsmål vedrørende supersonisk flyvning i mainnummeret, nr. 1.

✕

Hvor mange forskjellige flytyper har det norske flyvåpnet i bruk i dag?

B. S., 14 år.

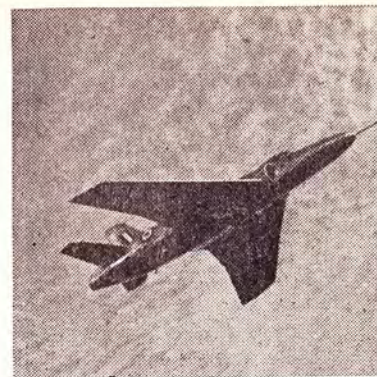
SVAR: Republic F-84 E og G «Thunderjet», Lockheed T-33 jet-trainer, Douglas Dakota, Convair Catalina, De Havilland Canada Otter, Norduyn Norseman, IV og VI, North American Harvard, Fairchild Cornell PT-19 og 26, Bell 47 G helikopter.

✕

Hvem har verdensrekorden i hastighetsflyvning, og hvor høy er den?

Mr. X.

SVAR: Den amerikanske oberstløytnant F. K. Everest med en Super Sabre. Rekorden er på 2115 km/t. LUFTENS HELTER brakte utførlige opplysninger om den i juni-nummeret, nr. 2.

Prototypen og serieproduksjonen

Av

Oliver Stewart

En politikk som går ut på å fremstille stadig nye prototyper vil uvegerlig gå ut over produksjonen. I hvilken grad produksjonen skal lide som en følge av dette er et komplisert spørsmål hvis svar er avhengig av mange faktorer. Det kommer an på om det gjelder et sivilt eller militært fly; om det er beregnet for fraktflyvning eller regulær passasjerflyvning over lange distanser; om det er et trenings-, jager-, eller bombe-fly.

Fordi flyvning alltid vil by på uante muligheter for fremskritt og forbedringer, er det konstruktørens og fabrikantenes plikt bestandig å tenke i form av prototyper, — på nye

flytyper som fullt ut kan utnytte de siste tekniske erfaringer og oppfinnelser. Dette gjelder både den militære og sivile flyvning. Mens arbeidet på sivile flytyper er avhengig av et program som flyfabrikkene selv kan kontrollere, er det for militære flytyper avhengig av et program som blir fastlagt på basis av den internasjonale situasjon og faren for at en ny krig kan bryte ut. Det vil være like feilaktig å sette igang full produksjon av militærfly for lang tid før de ansvarlige stabsoffiserer mener en ny krig vil bryte ut, som det vil være å sette igang produksjonen for sent. Hvis prototypene blir neglisjert på et for tidlig stadium i en tidsperiode med usikker internasjonal situasjon, vil flyverne senere finne ut at de står overfor en fiende som har et teknisk sett overlegent utstyr.

Stadig mer komplisert.

Det konstante problem med å forbinde full serieproduksjon med krigsrisikoen er blitt adskillig vanskeligere takket være at moderne militærfly stadig blir mer kompliserte. Under den første verdenskrig gikk det ikke mer enn et år fra prototypen var bygget til de serieproduserte fly ble levert. I dag tar det nærmere 5 år. Prøveflyvningen med prototypen krever adskillig flere flyvetimer, for ikke å snakke om hvor innviklet det er å kordinere levering av deler i rett tid fra underleverandører som lager radio, radar, våpen, instrumenter, bensintanker, servomotorer, elektrisk og hydraulisk utstyr, o.s.v.

Noen eksempler fra de siste flytyper vil vise hvilken tidsfaktor man må regne med. Gloster «Meteor»-motors jagerfly ble produsert mot slutten av siste verdenskrig og de Havilland «Vampire», ble konstruert mens krigen ennå var i full gang. Dette flyet blir fremdeles brukt av adskillige skvadroner i det engelske R.A.F., andre land i det britiske samveldet og flere land i Europa. Senere er adskillige prototyper blitt prøvet, men først ifjor ble produksjonen satt igang for de 2 flytypene som skal erstatte de ovenfor nevnte. Det er Hawker «Hunter» og Vickers Supermarine «Swift».

Når det gjelder sivile fly har man intet «kritisk» tidspunkt å ta hensyn til i den betydning som for de militære når det gjelder å sette i gang produksjonen. Her er det fabrikanten som avgjør når prototypen bør settes i produksjon. Det avgjørende vil oftest være evnen til å forutsi hva slags transportfly som best kan fylle luftfartselskapenes krav eller ønsker i det øyeblikk det er mulig for fabrikken å sette igang produksjonen.

Det ligger ganske meget i det uttrykket som sier at serieproduksjon i stor målestokk er fremskrittets fiende. Når en flytype blir satt i full produksjon, er det et kolossalt industrielt apparat som blir satt igang, og dette kompliserte maskineri er i seg selv en kraftig hindring for enhver forandring. Uansett hvor nyttig og effektiv en ny idé kan være, må alle som er beskjeftiget med serieproduksjon av fly motsette seg at den blir tatt i bruk og innført på flyene. Dette vil alltid være et stort

faremoment som gjør seg spesielt gjeldende i flyindustrien hvor utviklingen skjer i så rask tempo.

Det gjelder derfor å finne den gyldne middelvei. Prototypen må hele tiden vurderes ut fra hvorledes den vil egne seg for seriefremstilling. Gjennom arbeidet med prototypen finner man frem til målet, nemlig det seriefremstilte fly. Når produk-

sjonen settes igang må intet forandres. Hele tiden må man ha for øye at det er produksjon som er målet. Prototypen er bare et av de mange midler. Å få nye tekniske kunnskaper er i seg selv ikke nok. Fremskrittene må settes ut i praksis. Derfor vil det øyeblikk komme da all oppmerksomhet flytter fra prototypen over på produksjonen.

AV NORSK FLYVNING SAGA:

Norges første flyver hadde ikke sertifikat!

Av Finn Arnesen

Tidlig på våren 1912 satt noen offiserer fra den norske undervannsbåten «Kobben» i messa i Horten en aften da en av dem plutselig spratt opp og viftet med avisen han hadde sittet og lest i. — For en fornedrelse! ropte han, — det går ikke an! Karer, det må settes en stopper for dette her!

Kameratene så forbauset på ham, og han leste høyt for dem notisen

som hadde fått ham i slik harnisk. En svensk flyver hadde tenkt å fly over Horten og kaste ned appelsiner over de norske krigsskipene. — Vi kan ikke la en svenske være den første til å gjøre noe slikt! sa offiseren. — Kamerater, vi må skaffe et fly og en av oss må utdanne seg til å føre det, og det straks!

De andre var skjønt enige i at

dette måtte gjøres for å redde den norske marines ære. De begynte å se på hverandre med granskende blikk som til slutt festet seg på en ung mann med premierløytnants distinksjoner på uniformen.

— Dons, du skal få æren av å føre vårt fly! ropte de i kor, — du er den eneste av oss som ikke er gift eller forlovet, så du vil bli savnet minst om noe skulle gå galt!

Hans Dons forsøkte å unndra seg, men vennene ville ikke høre på protestene hans. Nesten uten selv å vite hvordan det var foregått var han allerede morgenen etter på vei til Berlin for å bli flyver. Mens han var der nede slet de andre offiserene med å løse et stort problem — nemlig å skaffe kapital til innkjøp av flyet.

— Vi må appellere til det norske folks godvilje, sa en av dem høytidelig. — La oss starte en innsamling!

Veien fra tanke til handling var ikke lang for disse karene. Dagen etter sto det en henvendelse til det norske folk i de fleste store aviser med anmodning om å «tegne bidrag til kjøp av et aeroplan til vårt forsvar». Henvendelsen fortalte at premierløytnant H. Dons var utdannet som flyver og at det derfor bare gjensto å skaffe 30 000 kroner. Flyvningen var tenkt påbegynt allerede i mai.

Avisene støttet innsamlingen, og det varte ikke lenge før det var kommet inn penger nok. En Rampler-

Taubemaskin ble innkjøpt og fikk navnet «Start», så var det bare å vente til Dons fikk tatt sertifikatet.

Vennene telegraferte til ham at de hadde lovet å begynne flyvningene i mai, og den unge premierløytnanten klødde seg fortvilet i hodet. Han hadde ikke hatt mange læretimene ennå, og selv hade han bare fløyet en eneste gang, så det fantes ikke noen mulighet for at han kunne få sertifikatet før tidligst langt ut i juni. Men et løfte er et løfte, så Dons pakket kofferten og dro hjem. Om kvelden den 31. mai kom han til Moss, og i all hemmelighet ble han og flyet bragt opp til en slette ved Borre.

Den 1. juni rullet «Start» ut på startbanen, og Dons vinket oppmuntrende til kameratene som var litt bleke om nebbet. Langsamt begynte den spinkle maskinen å rulle bortover gresset og så økte farten, og med ett var den i luften. Dons lo fornøyd og satte kursen mot Horten. Folk løp ut på gatene og vinket til ham da han fløy frem og tilbake over byen en stund før han dro utover fjorden. 35 minutter etterat han hadde gått opp landet Dons på Øra ved Fredrikstad. Den første flyvning i norsk fly var gjennomført — av en flyver uten sertifikat! Han hadde tilbakelagt ca. 50 kilometer.

Dons ble utnevnt til ridder av St. Olavsordenen for sin bedrift, og flyet ble skjenket til marinen. Navnene på marineoffiserene som sto bak tiltaket var: H. Dons, C. Tank-Nielsen, K. Lorck, J. Sem-Jacobsen og T. K. Olafsen.

MÅNEDENS FLY - 2:

De nedenfor nevnte opplysninger om Viscount'ens ydelser er helt generelle idet hvert selskap som benytter flyet bruker en forskjellig modell, med eget serienummer. Hver modells egenskaper er avhengig av «kundens krav» og hvilken type Dart motor som er montert.

VISCOUNT

Prod.: Vickers-Armstrong, England.
Type: Rutefly (for mellom-distanser)
Motor: Fire Dart R. Da 6 turboprop
(gasturbin med propelldrift)

Marsj-fart: 544 km i timen

Vekt: 27 tonn (br. vekt)

Rekkevidde: 2 400 km med 5 000
kg last

Vingspenn: 28,56 m

Lengde: 24,74 m

Andre opplysninger: Viscount er utstyrt med trykk-kabin og blir bygget med plass for opp til 70 pasasjerer. Før flyet ble satt inn i den alminnelige tjeneste i april 1953 satte det rekord (for passasjer-fly) London—Køln med 1 time 10 minutter. Viscount'en er tatt i bruk av de største flyselskapene verden over. Fred. Olsens Flyselskap har to.

SPENNENDE OPPLEVELSER I LUFTEN
BYGGET PÅ HISTORIER FRA VIRKELIGHETEN

LUFTENS HELTER

I DETTE NUMMER

Lydmurens forbannelse

En flyver satte livet til da X7 gikk gjennom lydmuren for første gang. Var feilen flyets, eller flyverens? Eller var det SABOTASJE? Det var dette prøveflyveren Jacky Cloudy vil finne ut da han tok det andre av de to rakettdrevne X7'ene opp i luften over Edwards Field . . . .

Dette er historien om Jacky Cloudy's lek med døden i 2 000 km's fart.

TIDLIGERE ER UTKOMMET

- Nr. 1. **Oberstens dødsflyvning** — historien om Amerikas yngste oberst og mest berømte flyver og hans siste flukt . . . .
- Nr. 2. **Duell i luften** — fortellingen om det mest vanvittige kup som noensinne er foretatt i luften . . . .
- Nr. 3. **Først over Atlanteren** — Historien om de to vågehalsene som utførte en av de største bragdene i flyhistorien . . . .
- Nr. 4. **De flyvende tigre** — Historien om jagerflyveren hvis navn ble en legende under krigen i østen . . . .

Disse nummerne kan fåes hos Deres bladforhandler — eller ved bestilling til Bladkompaniet, Storgt. 31, Oslo.

Neste nummer av «Luftens helter» kommer om 1 mnd.